

บทนำ

เสียงหัวเราะร่าเริงสดใสของเด็ก ๆ และเสียงผู้ปกครองที่ต่างก็พาลูกพาหลานมาสมัครเรียนโรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่งดังทั่วบริเวณ ซึ่งตอนนี้เต็มไปด้วยครอบครัวอบอุ่น มีทั้งพ่อ แม่ และลูก ในขณะที่สองแม่ลูกคู่หนึ่งเดินจูงมือกันเข้ามาในห้องลงทะเบียน เจ้าตัวน้อยหันมองใครต่อใครอย่างตื่นตาตื่นใจ เพราะปกติไม่เคยเห็นเพื่อนวัยเดียวกันเยอะแยะขนาดนี้

“ตื่นตื่นเหวอคะลูก” เมธาวดีก้มหน้าถามลูกสาวตัวน้อยวัยห้าขวบที่วันนี้ต้องมาสมัครเรียนในชั้นอนุบาลหนึ่ง

อันที่จริงเด็กหญิงธาวดีเข้าเรียนได้ตั้งแต่สามขวบด้วยเกณฑ์ที่โรงเรียนตั้งไว้ แต่ผู้เป็นแม่เห็นว่ายังเด็กเกินไป อีกทั้งยังอยากให้เจ้าตัวน้อยได้อยู่ในอ้อมกอดแม่นานเท่าที่ทำได้

“หม่ามี้คะ ลูกหว่าต้องมีเพื่อนเยอะแน่ๆ” เด็กหญิงธาวดี หรือลูกหว่ามองหน้าแม่ก่อนจะฉีกยิ้มกว้าง

“อีกหน่อยคงลืมห่ามี้แล้วมั้ง” หญิงสาวอ้อมยิ้มพลางเหล่ตามองท่าทางของลูก

“โอ้ๆ อย่างอน ยังไงก็รักหม่ามี้ที่สุดดด...” ลูกหว่าลากเสียงนำเอ็นดูพลางจับมือผู้เป็นแม่แน่น ทั้งสองยิ้มให้กันก่อนจะเดินไปยัง

โต๊ะรับสมัครนักเรียนที่มีอาจารย์หลายท่านนั่งยิ้มให้เหล่าลูกศิษย์
ตัวน้อย

“สวัสดิ์ดีคะคุณครู” เด็กหญิงยกมือไหว้พลงยอตัวลงอย่าง
น่าเอ็นดู

“สวัสดิ์ดีคะ น่ารักจริงเชียว แล้วคุณแม่เตรียมเอกสารมาครบแล้ว
ใช่ไหมคะ” คุณครูสาวยิ้มให้เด็กหญิงก่อนจะหันไปถามคุณแม่

“ครบค่ะ” คนเป็นแม่ยื่นเอกสารให้คุณครูก่อนนั่งฟังตรงข้าม
แล้วอุ้มลูกหว่ามานั่งบนตัก

“มีลูกสาวน่ารักแบบนี้ คุณพ่อคงหวงแยะเลยนะคะ” คุณครูถาม
พลงตรวจดูเอกสารโดยไม่ทันได้สังเกตเห็นหน้าของเมธาวดีที่เปลี่ยนไป

“ลูกหว่าอยู่กับหมามีสองคนค่ะ” ลูกหว่าตอบด้วยท่าทางร่าเริง
ไร้เดียงสา

“เอ่อ คุณครูขอโทษด้วยนะคะ” เมื่อเห็นว่าคุณแม่ยิ้มให้อย่างไม่
ถึงอิกรร คุณครูก็รีบเปิดเอกสารดูต่อโดยไม่เอ่ยอะไรออกมาอีกเลย

เมธาวดีมองคุณครูตรวจเอกสารจนถึงใบเกิดซึ่งในช่องใส่ชื่อ
บิดาถูกขีดทับ

คุณครูเงยหน้ามองคุณแม่ยังสาวอย่างรู้ความหมาย แววตาของ
คุณครูสลดลงเมื่อรู้ว่าตัวเองพูดอะไรออกไป แต่พอเห็นลูกหว่ายังคง
พูดคุยเจื้อยแจ้วไม่ต่างจากเด็กคนอื่นก็พอจะทำให้หัวใจขึ้นขึ้นมาบ้าง

“ไม่เป็นไรคะคุณครู” เมธาวดียิ้มรับหน้าที่คุณแม่เลี้ยงเดี่ยวด้วยความ
เต็มใจ แม้นหน้าที่นี้จะเกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว!

1

แรกพบ

รถแท็กซี่ค่อยๆ เคลื่อนมาจอดที่หน้าสวนสาธารณะแห่งหนึ่ง เมื่อประตูรถเปิดออก หญิงสาวร่างระหงที่หอบหิวของพระรุงพระรัง ก็กระโดดตัวลงจากรถอย่างยากลำบาก และพ้อออกมาจากรถได้ เธอก็เดินตรงเข้าไปในสวนสาธารณะด้วยท่าทางเร่งรีบ พอไปถึงจุดหมายที่เด็กๆ หลายสิบคนกำลังส่งเสียงตืออกดีใจดังลั่น หญิงสาวก็รีบแจกจ่ายอุปกรณ์วาดภาพที่เหล่าจิตรกรตัวน้อยเฝ้ารอ

หญิงสาวใช้สวนสาธารณะแห่งนี้เป็นจุดนัดพบประจำระหว่างเธอกับเด็กๆ เพื่อสอนศิลปะให้พวกเขาโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ขอเพียงให้เด็กที่รักศิลปะได้มีความสุขกับการวาดภาพเช่นเดียวกับเธอ หลังสอนเสร็จก็เก็บของกลับบ้านซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่นี่มากนัก แต่ขณะที่กำลังจะข้ามถนนไปยังฝั่งตรงข้าม เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

โครม!

จิตรกรสาวชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวทันที พลางหันไปหาที่มาของเสียงแล้วก็ต้องตะลึงงัน ดวงตาเบิกกว้างขึ้นอย่างตกใจเมื่อเห็นเลือดสีแดงสดค่อยๆ ไหลนองบนพื้นถนน

“ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย!”

เธอปรีเข้าไปช่วยสุนัขพันทางสีนวลตัวมอมโซ ซึ่งตามตัวเต็มไป

ด้วยบาดแผล ขนบนตัวก็ดูหรือมหรือไหม จนเห็นผิวหนังแห้งผากที่กำลัง ตกสะเก็ด คนส่วนใหญ่มักเรียกมันว่าหมาจรจัด หรือไม่กี่หมาขี้เรื้อน มันนอนหายใจรวยรินอยู่กลางถนน โดยไม่มีใครสนใจจะช่วยเหลือ

จิตรกรสาวพยายามจะอุ้มมันเพื่อจะพาไปโรงพยาบาล แต่เจ้าสุนัขโชคร้ายก็คำรามใส่ทำเดียว ไม่ยอมให้เข้าใกล้ คงเพราะด้วยสัญชาตญาณของสุนัข ในเวลาที่เจ็บปวดมันจะไม่ยอมให้ใครแตะต้องตัวมันเลย แต่จิตรกรสาวก็ยังไม่ละความพยายาม เธอค่อยๆ ปลอดภัยไปโลมมันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน สลับกับโบกมือขอความช่วยเหลือจากคนในละแวกนั้นไปด้วย หวังว่าจะมีใครสักคนที่จะยอมจอดรถช่วยพามันไปส่งโรงพยาบาล แต่ก็ดูเหมือนความพยายามจะไร้ผล รถยนต์แต่ละคันขับผ่านเธอไป โดยไม่มีใครใส่ใจ รวมถึงคนที่เดินผ่านไปมาแถวนี้ด้วยเช่นกัน แต่ละคนได้แค่มองแล้วก็เดินผ่านไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“โอ้เอ๊ย! รถฉันทำไมต้องมาเสียวันนี้ด้วยเนี่ย” หญิงสาวสบถออกมาอย่างหัวเสีย ในใจกำลังกันตาคำความไร้น้ำใจของคนแถวนี้ นี่ถ้ารถไม่เสีย เธอจะไม่จ้อให้ใครมาช่วยแบบนี้แน่

ใบหน้าเนียนสีที่ตอนนี้เต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อหันซ้ายหันขวาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วโชคชะตาก็เห็นใจเธอจนได้ เมื่อรถยนต์สัญชาติยุโรปมาจอดเทียบข้างๆ ก่อนที่เจ้าของรถจะงู้อืดจอลงจากรถแล้วเดินอ้อมมาหาจิตรกรสาวกับเจ้าสุนัขที่นอนร้องครางหึ่งๆ อยู่ เขานั่งลงข้างเจ้าสุนัขที่กำลังคำรามในคอเพราะความหวาดระแวง

“ไม่ต้องกลัวนะ เดี่ยวจะพาไปหาหมอ” คนร่างสูงปลอดภัยด้วยเสียงนุ่มนวลแล้วค่อยๆ ยื่นมือไปสัมผัสมันอย่างทะนุถนอม เจ้าสุนัขตัวนั้นก็ยอมให้เขาจับ ชายหนุ่มก็จัดแจงถอดเสื้อสูทของตัวเองออกแล้วเอาไปห่อร่างของเจ้าสุนัขไว้

“ดีมากๆ” เมื่อจัดการกับหมาเรียบร้อย ชายร่างสูงก็หันมาทาง

หญิงสาวที่กำลังยืนทำหน้าตาตื่นอยู่

“ขึ้นรถสิคะ เดี๋ยวผมจะพามันไปโรงพยาบาลเอง” ชายหนุ่ม
ร่างสูงบอกหญิงสาวเร็ว

“เอ่อ...ขอบคุณค่ะ” เมธาวดีเอ่ยขอบคุณด้วยอาการมึนๆ อึ้งๆ
ผสมปนเปกันไปหมด เพราะเธอยืนรอรถอยู่ตั้งนาน ไม่มีรถสักคันที่จะ
รับเธอขึ้นไปด้วย คงกลัวเลือดของเจ้าสุนัขเลอะรถ แต่อยู่ดีๆ ก็มี
ราชมรดคันหรูอาสาพาสุนัขจริงจัดที่ตามตัวเต็มไปด้วยเลือดไปหาหมอ
หน้าซำยังถอดสูทที่เธอคะเนเอาเองว่าราคาของมันคงซื้ออาหารสุนัข
ได้ทั้งปีมาคลุมตัวมัน

“เชิญครับคุณ” ชายหนุ่มหันมาบอกเมธาวดีอย่างรีบเร่ง

“เอ่อ ค่ะๆ งั้นเดี๋ยวฉันอุ้มมันไว้เอง” จิตรกรสาวบอกพลางยื่น
มือไปรับเจ้าสุนัขที่ซุกตัวอยู่ในเสื้อสูทยี่ห้อดัง แล้วรีบสาวเท้าไปขึ้นรถ
ที่เจ้าของรถเดินไปเปิดประตูให้ทันที

รถยนต์คันหรูออกตัวไปอย่างรีบร้อน ก่อนที่ชายหนุ่มจะ
หันมาถามอย่างนึกขึ้นได้เมื่อขับรถออกมาครู่หนึ่งว่า

“โรงพยาบาลสัตว์ใกล้ๆ แถวนี้อันไหน คุณ พอดีผมยังไม่คุ้นกับ
เส้นทางแถวนี้เท่าไร”

“ผ่านสามไฟแดงก็ถึงค่ะ ขอขอบคุณนะค่ะที่ช่วย” เธอหันยิ้มให้
สารทีจำเป็นอย่างเป็นมิตรพลางนึกชมความมีน้ำใจของเขา แล้วก้มลง
ดูอาการของเจ้าตูบที่ร้องครางหึ่งๆ ด้วยความเจ็บปวดอย่างน่าสงสาร
ในอ้อมกอด

“หมาของคุณเหรอกับ” เขาเหลือบมองหญิงสาวเล็กน้อยก่อน
เบนสายตาไปยังท้องถนน

“ไม่ใช่หมาฉันเหรอกับค่ะ ฉันมาทำธุระแถวนี้ เจอมันโดนชนเข้า
พอดี”

ชายหนุ่มหันมองเจ้าหมาไซโครัยก็นึกสงสาร เนื้อหนึ่งมีรอย
ถลอกปอกเปิก ดวงตาข้างหนึ่งเหมือนจะบวมจนปิด น่าแปลก ผู้หญิง
คนนั้นไม่รังเกียจมันเลยสักนิด แต่กลับกอดมันไว้แน่นราวกับเป็นของรัก
ของหวง นี่ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นก็คงร้องอึ้งตั้งแต่เห็นเจ้าหมาอนจนมอง
เลือดแล้ว

“เสียงร้องมันน่าสงสารจัง ทนเอาหน่อยนะเจ้าหมา ใกล้ถึงโรง-
พยาบาลแล้ว” เขายื่นมือลูบหัวมันเบาๆ แต่สายตาก็ยังคงมองไปเบื้อง
หน้า จึงไม่เห็นสายตาคู่ของคนที่เงยขึ้นมามองเลี้ยวหน้าของเขา
อย่างชื่นชม แต่ก็เพียงแวบเดียวเท่านั้น เพราะตอนนี้สิ่งที่สำคัญกับเธอ
มากที่สุดก็คือเจ้าหมาที่นอนอยู่ในอ้อมแขนของเธอ

“เอ่อ ต้องขอโทษด้วยที่ทำให้เสื่อกับรถคุณเลอะเทอะไปหมด”
หญิงสาวบอกด้วยความเกรงใจ

“ไม่เป็นไร เรื่องเล็กน้อยครับ” ชายหนุ่มพูดอย่างไม่มีหระเสื่อ
สุทธราคาแพงระยับที่ตอนนี้ได้กลายเป็นผ้าห่มหมาไปเรียบร้อยแล้ว
ก่อนจะพูดต่อ “มันไซโคตินะที่เจอคุณ ไม่อย่างนั้นคงกลายเป็นปูย้าง
ถนนไปแล้ว”

หญิงสาวหันไปยิ้มให้เขานิดหนึ่งแล้วเอ่ยขึ้นอีกครั้งเมื่อใกล้จะ
ถึงที่หมาย “ใกล้ถึงแล้วค่ะ เดี่ยวคุณเลี้ยวซ้ายข้างหน้านั้นเลยนะคะ”

“ครับผม”

เมื่อรถมาจอดสนิทที่หน้าโรงพยาบาลสัตว์ ชายหนุ่มเดิน
ลงจากรถอย่างเร่งรีบ แล้วอ้อมไปเปิดประตูรถให้อีกคนที่นั่งมาด้วย

“มานี่มา ผมอุ้มให้เอง คุณอุ้มมันมาตลอดทางแล้วคงเมื่อย
น่าดู” เขารับเจ้าหมามาอุ้ม แล้วพาไปที่ห้องฉุกเฉินทันที

เมื่อมาถึงหน้าห้องฉุกเฉิน สัตวแพทย์สองคนปรี่เข้าถึงตัวเจ้า
หมาบาดเจ็บทันที ก่อนจะอุ้มมันหายเข้าไปในห้องโดยไม่ได้ซักถามว่า

เกิดอะไรขึ้น เพราะกระดูกที่ไหล่พื้นเนื้อเจ้าหมาออกมาคงพอจะทำให้
คุณหมอเดาเหตุการณ์ได้เป็นอย่างดี

จิตรกรสาวถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อหมาบาดเจ็บ
ถึงมือหมอแล้ว เธอคล้ายกังวลไปเปลาะหนึ่ง ที่นี้ก็แค่ภาวนาให้มัน
รอดชีวิตเท่านั้น

...

เมธาวดีนั่งรอผลการรักษาอยู่ที่หน้าห้องฉุกเฉิน ใกล้ห้องฉุกเฉิน
มีหมาบาดเจ็บนอนหลับอยู่ในกรงขนาดใหญ่ อีกกรงเป็นแมวสีน้ำตาล
อ่อนร้องเหมียวๆ คล้ายกับที่กำลังเจ็บปวดตรงไหนสักที่ หญิงสาวก้ม
ลง มือเรียวจับกรงสี่เหลี่ยมเล็กๆ ดวงตากลมโตมองไปยังแมวตัวน้อย
ด้วยความเอ็นดูระคนสงสาร

ภายนอกผู้หญิงคนนี้เป็นสาวมาดเซอร์ ทะมัดทะแมง คล่อง-
แคล่ว แต่เวลานี้กลับดูอ่อนโยนขัดกับการแต่งตัวของเธอเหลือเกิน
รอยยิ้มละมุนละไมที่เธอยิ้มให้เจ้าเหมียวทำให้คนนอกอย่างเขาขมู่มึน
หัวใจอย่างบอกไม่ถูก จนอดคิดไม่ได้ว่าผู้ชายคนไหนได้เธอเป็นภรรยา
คงโชคดี เพราะขนาดสัตว์ตัวเล็กๆ ยังห่วงขนาดนี้ แล้วถ้าเป็นคนรัก
ล่ะจะห่วงขนาดไหน

‘สวยๆ แบบนี้คงมีแฟนไปนานแล้ว’ ชายหนุ่มยิ้มเยาะตัวเองที่
ดันประทับใจผู้หญิงใจดีทั้งที่ยังไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อ

“คุณนี่รักสัตว์จริงเลยนะครับ” เขาก็มหันมาหาเมธาวดีที่
กำลังนั่งยองๆ คุยกับแมวอยู่

พอหญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาก็ตกใจเพราะใบหน้าของ
อีกฝ่ายใกล้ใบหน้าเธอจนทำให้หัวใจของเธอสั่นๆ ยังไงชอบกล และ
เธอเพิ่งสังเกตตอนนี้เองว่าผู้ชายคนนี้น้ำตาเข้าขั้นเทพบุตรเลยทีเดียวได้

ผมสั้นของเขาถูกหวีให้เข้าทรง ดวงตาคมกริบมีแววดุดัน แต่ก็
น่าค้นหา จมูกโด่งเป็นสันได้รูปรับกับริมฝีปากรูปกระจับ จนจิตรกรสาว

ไม่อาจจะสายตาจากภาพตรงหน้าไปได้ รวากับถูกมนตร์สะกดไปครู่หนึ่ง พอรู้สึกว่าจะตัวเองจ้องหน้าผู้ชายแปลกหน้านานเกินไป เธอจึงขยับห่างออกมา แล้วเอ่ยอย่างกระต่อนกระแท่นราวกับเด็กหัดพูด

“ก็ช่วยเท่าที่จะทำได้แหละค่ะ” จิตรกรสาวต้องสูดลมหายใจลึกๆ เพื่อบังคับการเต้นของหัวใจให้เป็นปกติ พลางหลบดวงตาคู่คนที่กำลังมองเธออยู่ แม้ว่าเจ้าของดวงตาคู่นั้นจะไม่ได้ส่งความรู้สึกอะไรมาให้ แต่เท่านั้นก็เพียงพอที่จะสั่นคลอนความรู้สึกของผู้หญิงแกร่งอย่างเมธาวดีได้เป็นอย่างดี

เมื่อถอยห่างมาตั้งหลักได้ เธอก็รู้สึกหายใจคล่องขึ้น แต่พอหันไปที่เขาก็เห็นดวงตาของอีกฝ่ายยังคงมองเธออยู่ หญิงสาวจึงเล่าต่อไป แก่เขิน

“เมื่อเดือนที่แล้วฉันก็มาที่นี่สองครั้งค่ะ เอาหมากับแมวมาให้คุณหมอรักษา แต่สุดท้ายก็ไม่รอดทั้งสองตัว ฉันร้องไห้อยู่สองวันกว่าจะทำใจได้ ไม่รู้เจ้าตัวนี่จะเป็นไง จะทำให้ฉันร้องไห้อีกหรือเปล่านั้นก็ไม่รู้”

“คงไม่หรอก มันซ้าหัก คุณหมอรักษาได้อยู่แล้ว ไม่ต้องคิดมากครับ ทำใจให้สบาย” ชายหนุ่มส่งยิ้มให้กำลังใจ

“ฉันก็หวังให้เป็นอย่างนั้น” เธอลุกไปนั่งเก้าอี้ข้างๆ พลางจ้องไปยังประตูห้องฉุกเฉินด้วยความเป็นห่วง

“เอ่อ ถ้าไม่เป็นการเสียมารยาท ผมขอทราบชื่อคุณได้มั๊ยครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถามด้วยรอยยิ้มจริงใจระบายนริมฝีปาก คงไม่น่าเกลียดถ้าจะถามชื่อของผู้หญิงที่น่าชื่นชมคนนี้

“อ้อ ขอโทษที่ไม่ได้แนะนำตัว ฉันชื่อ....” ยังไม่ทันที่เมธาวดีจะบอกชื่อ เสียงโทรศัพท์ของอีกฝ่ายก็ดังขึ้นเสียก่อน ชายหนุ่มจึงขอตัวไปรับโทรศัพท์

“ขอโทษนะครับ ผมคงต้องขอตัว พอดีมีธุระด่วน หวังว่าโอกาสหน้าเราคงได้เจอกันอีก” พุดจบ ชายร่างสูงก็รีบก้าวเดินกึ่งวิ่งออกไป

“ฉันซื้อแก้วคะ หวังว่าจะได้เจอคุณอีก...” จิตรกรสาวเอ่ยขึ้น
ทั้งๆ ที่ชายหนุ่มคงไม่ได้ยินแม้แต่คำเดียว

หญิงสาวรออยู่อีกครู่หนึ่ง สัตวแพทย์วัยกลางคนก็ออกมาจาก
ห้องผ่าตัดแล้วบอกเธอว่าเจ้าหมาไซโคร้ายพันธุ์อันตรายแล้ว ตอนนี
นอนสลบไสลอยู่ในห้อง แล้วก็ยื่นอะไรบางอย่างมาให้หญิงสาว

“เสื้อที่ห่อเจ้าหมาครับ”

หญิงสาวมองเสื้อสูทที่พับอยู่ในถุง เธอรับมันมาพาลงมองไป
ที่ทางเดิน ใต้ครั้นจะเอาไปคืนเขาตอนนี้ก็คงไม่เหมาะ ปานนี้เขาคง
ขับรถออกจากโรงพยาบาลไปนานแล้ว เธอจึงเก็บเสื้อตัวนี้ไว้ ตั้งใจจะ
ซักมันให้สะอาด แล้วคืนเจ้าของเมื่อมีโอกาสได้เจอกันอีกครั้ง

เมธาวดียิ้มหน้าชื่น มองของในถุงราวกับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ต้อง
เก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี

2

จิตรกรแม่ลูกอ่อน

พลาริปรับซัปรถกลับบ้านทันทีหลังวางสายจากคนที่บ้าน เขาคิดว่าสถานการณ์ทางบ้านคงน่าเป็นห่วงเอากการ เสียงร้องของ มารดาที่เล็ดลอดเข้ามาในโทรศัพท์เมื่อครู่ทำให้จิตใจเขาไม่สู้ดีนัก ไม่บ่อยนักที่ท่านจะละละไว้วายเช่นวันนี้ อาจเพราะมีอะไรที่ไปสะกิดใจ จนทำให้มารดาของเขาถึงกับคุมสติไม่อยู่ก็เป็นได้ กลับถึงบ้านก็ เห็นได้เห็นท่านตะโกนด่าทอบิดาด้วยอาการมีนเมา

“เกิดอะไรขึ้น ทำไมแม่ไว้วายแบบนี้ แล้วนี่ดื่มเหล้าอีกแล้ว เหรอครับ” ชายหนุ่มปรี๋เข้าไปหามารดาด้วยความเป็นห่วง

“แกดูแม่ที่เถอะทิน บอกให้เข้าห้องก็ไมยอม ไม่รู้เป็นอะไร ฉันจะพาไอหมอกเข้าห้อง มายืนลับๆ ล่อๆ มองอย่าไว้วายอยู่ได้” พี่ชายคนโตส่ายหน้าด้วยความหน่าย “ส่วนคุณพ่อก็ยังไม่กลับ พักหลังมานี้ คุณพ่อกลับบ้านผิดเวลาบ่อยๆ นะ คุณแม่เลยไม่ค่อยพอใจเท่าไร” พูดจบพลาริก็เดินไปอุ้มไอหมอกที่ยืนแอบอยู่ข้างเสาเข้าห้องไป

“แม่อย่าคิดมากเลยครับ พ่อคงงานเยอะจริงๆ คนของประชาชนก็อย่างนี้แหละครับ” พลาริปรึกษาข้อแก้ตัวให้บิดา หวังจะให้มารดาอารมณ์ดีขึ้น แต่ดูเหมือนจะช่วยอะไรไม่ได้มาก

“ไม่เป็นฉัน แกไม่รู้หรือทิน ฉันนะเข้าใจแคไหนที่ต้องเห็นพ่อแก

เป็นแบบนี้ แกก็อีกคน ทำไมไม่เคยเชื่อฟังฉันบ้าง ให้ไปทำงานกับ
เจ้าโท แกก็ไม่ไป ลูกก็ไม่ได้เรื่อง ผัวก็หายหัว แล้วอย่างนี้จะให้ฉันทำ
ยังไง หา!” เกิดนิภาเมาเหล้าจนขาดสติ เอ่ยตัดพ้อลูกชายคนเล็กกับ
สามีทั้งน้ำตา “ไปเถอะ อยากไปไหนก็ไป ไม่ต้องมาสนใจฉัน” ว่าพลาง
ย่นตัวลุกขึ้นจากโซฟา แต่ยังไม่ทันจะยืนก็เซไปอีกด้าน โชคดีที่ลูกชาย
เข้ามาประคองไว้ได้ทัน

“ไม่ต้องมาจับฉัน” เกิดนิภาพยายามจะสะบัดมือลูกชายออก
ด้วยความน้อยใจ

พลาริปตัดสติใจอึดุมมารดาขึ้นแนบอก แล้วพาขึ้นไปบนห้องพัก
อย่างทุลักทุเล

“พ่อแกไม่กลับอีกแล้ว ฮือๆ ฉันไม่อยากจะเสียหน้า ไม่อยากจะเสีย
ตำแหน่งคุณหญิงให้ใคร ฮือๆ แกเข้าใจมั๊ยเจ้าทีน ฮือๆ แกต้องช่วย
ฉันนะ อย่าให้ผู้หญิงคนไหนเข้าใกล้พ่อแกได้ ฮือๆ” เกิดนิภาร้องไห้
พุ่มพวยราวกับเด็กถูกขุดใจ ทำเอาคนอึดุมอดคิดไม่ได้ว่ายิ่งทำนานอายุ
มากขึ้นก็ยิ่งอ่อนไหว เพราะบางลงเรื่อยๆ พุศินิดขุดใจหน่อยก็พาล-
พาโลไปเรื่อย ไม่ยอมฟังเหตุผลของใครทั้งสิ้น ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เขา
เคยคิดว่าคนที่เข้าสู่วัยชราว่าจะยิ่งเข้มแข็งเข้าใจโลก ซึ่งเขาเข้าใจผิด

“คงไม่มีอะไรหรอกครับ แม่ไม่ต้องคิดมาก เดี่ยวผมพาแม่ไป
นอนดีกว่านะครับ” หนูม่วงสูงปลอบมารดาไปตลอดทาง พलगมอง
ใบหน้าที่ยังคงเต่งตึงสวนทางกับอายุเพราะมีดหมอ จนบางที่อาจจะ
ดูมากเกินไปสำหรับคนในวัยนี้

แต่ในมุมมองของพลาริป ไม่ว่าแม่จะเป็นเช่นไร ท่านก็สวยที่สุด
อยู่ดี ในใจลึกๆ เขาดีใจที่นาทีนี้ได้ดูแลท่าน ได้กอดท่าน แม้ว่าแม่จะ
ไม่เคยชื่นชมในสิ่งที่เขาทำ ซ้ำยังตีกรอบให้เป็นอย่างที่ท่านต้องการ
ไม่สนด้วยซ้ำว่าเขาจะรู้สึกอย่างไร ยิ่งเรื่องเขารับราชการยิ่งค้าน
หัวชนฝา จะให้ไปทำงานกับพี่ชายทำเดี่ยว แต่ไม่ว่าจะถูกคัดค้านสัก

แคไเหน เขาก็เลือกที่จะทำตามฝัน...นั่นก็คือการเป็นอาจารย์

ภายในห้องสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยภาพวาด

หลากหลายแนว ภาพทุ่งดอกทานตะวันกำลังล้อเล่นกับดวงอาทิตย์ และอีกหลายภาพที่เป็นภาพเหมือนของเด็กหญิงอายุราวสี่ห้าขวบ หน้าตาจิ้มลิ้ม ผมนี้น้ำตาลเข้มหยิกหย้อยทั้งศีรษะ ดวงตากลมโตสดใส ดูเหมือนจะยิ้มอยู่ตลอดเวลา จมูกกระจุริดกั้นระหว่างแก้มป่องสุกปลั่ง สีชมพูเรื่อทั้งสองข้าง และมีรอยยิ้มพิมพ์ใจ ที่ใครๆ เห็นเป็นต้องหลงรักเด็กหญิงในภาพทุกคน

หญิงสาวเจ้าของแกลเลอรีนั่งลงสีบนผืนผ้าใบอย่างมีสมาธิ หลายครั้งที่เมธาวดีหลงลืมเวลาว่าผ่านไปนานแคไเหน เพราะอารมณ์ศิลปินในตัวกำลังบรรเจิด ทำให้เพลิดเพลินกับงานตรงหน้าจนลืมสิ่งต่างๆ ที่อยู่รอบตัวไปเสียสนิท

เมื่อเธอยังปิดป้ายพู่กันไปเรื่อยๆ ซึ่งภาพที่เธอกำลังวาดอยู่นั้น เป็นภาพของแม่ที่อยู่บนรถสองแถวกำลังให้ลูกดูถนนของตนเอง โดยไม่อายุสยตาคนรอบข้างที่กำลังจับจ้อง ใบหน้าของคนเป็นแม่เบือนไปด้วยรอยยิ้มอímอेम ยามที่จดจ้องเด็กน้อยในอ้อมกอดช่างดูอ่อนโยน ละมุนละไม และเต็มไปด้วยความสุข ชนิดที่ว่าคงหาได้ยากในสมัยนี้

เมธาวดียิ้มให้ภาพในความทรงจำของเธออย่างไม่รู้เบื่อ แต่ก่อนที่ภาพวาดของเธอจะเสร็จสมบูรณ์ก็มีเสียงเล็กๆ มาขัดผีแปร่งที่กำลังละเลงบนผืนผ้าใบเสียก่อน

“หม่ามี้...ลูกหว่าหิวข้าวคะ” เด็กหญิงตัวน้อยที่เดินเข้ามาในห้องเอ่ยออดอ้อนเสียงอ่อนเสียงหวาน เพราะหลังกลับจากสวนสาธารณะ หนูน้อยก็เห็นว่าหม่ามี้เอาแต่ขลุกตัวอยู่ในนี้จนลืมลูกไปเสียสนิท

จิตรกรสาวหันมาตามเสียงกระแง้ากระระออดของลูกสาว ทว่ายัง

ไม่ทันที่จะตั้งหลัก เด็กหญิงตัวกลมก็กระโจนกอดเธอทันที เธอยิ้ม เพราะความน่ารักน่าชังของเจ้าตัวน้อยที่เข้ามาอ้อนแม่จนถึงห้องทำงาน ก่อนวางพู่กันลงแล้วกอดตอบแก้้วตาดวงใจอย่างสุดรัก

“จ๋า...ฉันแม่ขอเก็บอุปกรณ์เป็บบึงนะคะ แล้วเดี๋ยวเราไปกินข้าวกัน” ผู้เป็นแม่หยิกแก้มใสของลูกสาวเบาๆ ด้วยความเอ็นดู หลังเก็บอุปกรณ์เรียบร้อย สองแม่ลูกเกี่ยวก้อยกันเดินออกจากแกลเลอรีเล็กๆ ที่สร้างขึ้นภายในบ้านเดี่ยวสไตล์ยุโรปซึ่งพอกับแม่ตั้งใจปลูกไว้ให้เธอก่อนจะไปประกอบกิจการร้านอาหารไทยในฮาวาย ขณะที่ลูกสาวคนเดียวเลือกที่จะอยู่ที่นี้เพื่อลูกหว่า

หลังจากมีลูกหว่า เมธาวดีใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านหลังนี้ สร้างผลงานที่มาจากปลายพู่กันของเธอ และผลงานที่สำเร็จทั้งหมดก็จะไปวาดโฉมอยู่ในแกลเลอรีขายภาพของเพื่อนสนิทที่อยู่ในห้างสรรพสินค้าชั้นนำใจกลางกรุงเทพฯ

นอกจากการวาดภาพที่รักเป็นชีวิตจิตใจแล้ว เธอยังเป็นครูสอนพิเศษตามบ้านให้ครอบครัวที่สนใจให้ลูกหลานเรียนศิลปะในวันเสาร์-อาทิตย์ ส่วนช่วงเย็นของวันธรรมดา จิตรกรสาวจะไปสอนวาดภาพให้เด็กๆ ยากไร้ที่สวนสาธารณะ เมธาวดีเห็นเด็กในชุมชนแออัดหลายคนสนใจการวาดภาพ แต่ขาดอุปกรณ์ ขาดคนสนับสนุน เพราะส่วนใหญ่ผู้ปกครองของเด็กๆ ในชุมชนต่างทำงานหาเช้ากินค่ำ ไม่อาจนำเงินมาซื้ออุปกรณ์การวาดภาพเพื่อแลกกับการอดข้าวได้ หญิงสาวจึงสอนเด็กที่ตั้งใจโดยไม่คิดค่าสอนหรือค่าอุปกรณ์แม้แต่บาทเดียว

ในระหว่างที่สองแม่ลูกกำลังนั่งกินข้าวอยู่ในครัวภายในบ้านหลังใหญ่ เด็กหญิงลูกหว่าก็เล่าโน่นเล่านี้ให้คุณแม่ฟังตลอดเวลา คนเป็นแม่เองก็นั่งฟังด้วยรอยยิ้มบ้าง หัวเราะตามบ้าง ทว่าจู่ๆ แยกประจักษ์ก็เข้ามาทักทายทั้งสองถึงโต๊ะอาหาร

“ว่าไงสองแม่ลูก กำลังทำอะไรกันอยู่จ๊ะ” เสียงใสๆ ของเพื่อนสนิทของเมธาวดีดังขึ้นมาแต่ไกล แล้วก็ตามมาด้วยเจ้าของเสียงที่บนไบบนหน้าประดับด้วยรอยยิ้มสดใสจนเห็นฟันขาว

“สวัสดิ์คะ น้ำจันทร์” เด็กน้อยหันไปยกมือไหว้โดยไม่ต้องให้ผู้เป็นแม่กล่าวเตือน

“สวัสดิ์คะ แม่หลานสาวตัวดีของน้ำ” มือเรียวยื่นไปบีบจมูกเล็กๆ อย่างเอ็นดู

“มาถึงนี่คงมีเรื่องอีกละสิ” เมธาวดีเอนตัวพิงเก้าอี้ แล้วกอดอกมองจันทร์เจ้าเพื่อนสาวคนสนิท เจ้าของแกลเลอรีที่เธอฝากรูปไปขาย แถมเจ้าของร้านคนนี่ไม่เคยหักเปอร์เซ็นต์แม้แต่สตางค์เดียว จนบางทีเธอเองก็อดเกรงใจเพื่อนไม่ได้

“รู้ดีจริงๆ เลยนะคุณจิตรกรสาว พอดีลูกค้าเห็นภาพของแก ก็เลยอยากจ้างให้ไปสอนลูกสาวของเขา สนใจมั้ยยะ” จันทร์เจ้าถามเพื่อนพลางเข้าไปกอดหลานสาวตัวน้อยด้วยความคิดถึง

“ภาพไหนเหวอ” เธอถามพลางตักกับข้าวใส่จานลายการ์ตูนให้ลูกสาว

“ก็ภาพโอบรักไง”

“อืม...”

โอบรัก...เป็นภาพแม่ลูกกอดกันในบรรยากาศเมฆครึ้ม ฝนพรำ พายุกำลังโหมกระหน่ำ ซึ่งเธอพยายามถ่ายทอดให้เห็นว่า แม้จะมีเหตุการณ์เลวร้ายขนาดไหน แม่ก็จะยังอยู่ใกล้ๆ ลูกเสมอ

“ไอ้ชื่อของแกมันหมายความว่าไงยะ ฉันจะได้ไปบอกลูกค้าถูกเพื่อไอ้ท่าทางนิ่งๆ ของแกเนี่ย ไม่รู้ว่าพูดมาอีกสักคำสองคำเนี่ย ฟ้ามันจะถล่ม แผ่นดินมันจะทลายรีไรงยะ”

จันทร์เจ้ากระแทกตัวนั่งลงบนเก้าอี้ แล้วหยิบช้อนในงานของหลานสาวขึ้นมาตักข้าวกินเสียอย่างนั้น จนเจ้าของงานได้แต่มอง

คุณน้ายังสาวตาปริบๆ ก่อนจะเอ่ยถามไปอย่างไร้เดียงสา

“น้าจันทร์หิวก็ไม่บอก” เด็กน้อยเอียงคอมองพลางยิ้มแป้นใส่จันทร์เจ้า

เมธาวดีสายหน้ามองดวงตาล้อเล่นแสนซนของเจ้าตัวน้อยที่มีอิทธิพลกับคนรอบข้างเสมอ ไม่เว้นแม้แต่จันทร์เจ้าที่พี่ปากกล้าไม่เคยเถียงใครแพ้สักครั้ง ยังต้องยอมให้ความน่ารักใสซื่อของเด็กหญิงคนนี้เรียกได้ว่า ลูกหิวคือศูนย์รวมความรักเลยทีเดียวได้

เมื่อตอนที่ลูกหิวอายุขวบกว่าๆ เธออยากให้ลูกกินปลากินกุ้งเยอะๆ เพราะย่อยง่าย อีกทั้งบำรุงสมอง เธอจึงทำใจกินใส่กึ่งตัวโตใส่ฟักทองให้ดูน่ากินแล้วป้อนลูกสาวตัวน้อย แต่แล้วอาหารที่คิดว่าดีที่สุดกลับทำให้ร่างกายของลูกหิวมีผื่นขนาดใหญ่แผ่ขยายไปตามลำตัว รอยแดงเกิดขึ้นทั่วทั้งตัว ส่งผลให้ลูกสาวแฉะเสียงร้องอย่างเจ็บแสบทรมาน พลอยทำให้คนเป็นแม่ร้องไห้ตามไปด้วย

เมธาวดีพาลูกสาวไปโรงพยาบาล คุณหมอก็แจ้งให้ทราบว่าคุณหิวแพ้อาหารทะเลอย่างรุนแรง ตั้งแต่นั้นมาเธอก็ไม่เคยให้ลูกสาวแตะต้องอาหารทะเลเลยแม้แต่นิดเดียว

“แหม...ก็น้ายังไม่ได้ทานอะไรมานี่จ๊ะ” คำตอบของเธอทำให้สองแม่ลูกหัวเราะพร้อมกัน จนจันทร์เจ้าอดหมั่นไส้ไม่ได้

“เออจ้๊ แกนัดเวลามาแล้วกัน แต่ฉันขอสอนเฉพาะเสาร์-อาทิตย์”

“รู้จ้๊ แม่คนใจบุญ” เพื่อนสาวรู้ดีว่าวันธรรมดาจิตกรรสาวอย่างเมธาวดีจะต้องอุทิศตนเองเพื่อสังคม โดยการไปเป็นคุณครูสอนศิลปะ มันช่างเป็นอุดมการณ์ที่ยิ่งใหญ่หาใดเปรียบได้จริงๆ จันทร์เจ้าได้แต่คิดค้ำอยู่ในใจ คนอะไรสอนเด็กเต็มทีราวกับได้เงินเดือนเป็นแสนอย่างนั้นละ นี่ถ้าเพื่อนเธอไม่ถึงกับป่วยจนเดินไม่ไหวละก็ เมธาวดีจะไม่มีทางเบียดเด็กที่สวนสาธารณะเลยสักครั้ง

“แกไม่รู้อะไร เด็กบางคนวาดภาพเก่งกว่าแกะซะอีก เพียงแต่เขา

ไม่มีโอกาสจะได้ทำก็เท่านั้น มีน้องคนหนึ่งอายุแค่เจ็ดขวบ วาดรูปการ์ตูนได้ดีมาก ลายเส้นก็ใช้ได้ น้ำหนักมือก็เยี่ยม ถ้าส่งประกวดนะ มีหวังชนะเลิศ”

“อันนั้นเขาเรียกว่าพรสวรรค์ยะ ส่วนฉันนะพรสวรรค์ก็ไม่มีจินตนาการก็ไม่มี การเป็นเจ้าของกิจการ เดินสวยๆ อยู่ในร้านนี้แหละเหมาะกับฉันที่สุด ยิ่งหมอดูทักว่าจะได้สามี่เป็นหมอ โอ๊ย แค่นี้ก็สุขสุดๆ แล้วแกเอ๊ย...” หญิงสาวกุมมือตัวเองแล้วทำท่าเพื่อฝัน

เมธาวดีได้แต่ทำหน้าที่เปื้อนหน้าใส่เพื่อนตัวแสบที่หลงมกมายไม่ลิ ใช้คำว่าหัวปักหัวปำกับเรื่องหมอดูจนไม่เป็นอันทำมาหากินอยู่แล้วจะเหมาะกว่า วันๆ รอแต่ไอ้เนื้อคู่ที่หมอดูทำนาย

“สรุปที่แกมาเพราะจะมาเพื่อถึงสามี่ในอนาคตใช่ไหม ยังไม่เลิกบ้าอีกหรือไง”

หมดกัน ความสุขเล็กๆ น้อยๆ ที่กำลังก่อตัวขึ้นต้องจางหายไป ในอากาศเพราะแม่จิตรกรปากเสียทุกทีสิน่า

เจ้าของบ้านมองเพื่อนสาวแสนโกะพลางนึกขำที่เธอยังไม่ยอมวางมือเรื่องที่หมอดูทัก จนทำให้คนชอบดูดวงค้อนให้เพื่อนสาววงใหญ่ก่อนจะวกเข้าเรื่องงานอีกครั้ง

“ยะ...เตรียมตัดชุดเพื่อนเจ้าสาวไว้ละกัน ชี! อ้อ...แล้วฉันจะโทร. มาบอกอีกที ไม่รู้ว่าเขาจะให้แกเริ่มงานวันไหน แต่ขอบอกว่าเงินหนาสุดๆ ผลงานของแกแต่ละชิ้น ส่วนใหญ่คุณอารีนี่แหละเสียตั้งค์ซื้อ”

“คราวหลังแกไม่ต้องลำบากมากก็ได้ โทร. หากี่รู้เรื่องแล้ว”

“แหม ยายแก้ว นึกว่าฉันอยากมานักนี้ เห็นแกไม่โผล่ไปที่ร้านหลายวัน ฉันก็คิดว่าแกคงตายคาบ้านไปแล้ว ก็เลยแวะมาดูเผื่อว่าจะช่วยอะไรได้บ้าง” พุดจบก็ลุกขึ้นเช็ดหน้าสะพាយกระเป่า แล้วหันมาส่งจูบให้หลานสาวตัวน้อยที่ยิ้มแป้นเล่นรอกอยู่แล้ว พอเห็นว่าเธอจะกลับ ลูกหว้าก็ยกมือไหว้บอกลาอย่างที่ไม่เคยสอน

“ขอบใจนะ” เมธาวดียิ้มให้เพื่อน ก่อนที่จันทร์เจ้าจะรีบสะบัด
ก้นงอนๆ ออกไป

เมื่อเพื่อนสนิทกลับไปแล้ว หญิงสาวก็หันมามองเจ้าตัวน้อยที่
นั่งรู่่นวายอยู่กับการตักข้าวใส่ปาก หลังอิมหน้าสองแม่ลูกก็ช่วยกันถือ
จานของตัวเองไปเก็บในครัว แม้จะมีน้ำเพ็ญ ซึ่งเป็นแม่บ้านที่อยู่กับ
เธอมานาน แต่เธอสอนให้ลูกสาวช่วยเหลือตัวเองมาโดยตลอด เธอ
ทุ่มเทเวลาให้ลูกหัวทั้งหมด และสอนให้เจ้าตัวน้อยเข้มแข็งดูแล
ตัวเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะไม่แน่ว่าวันหนึ่งเธออาจจะ
ไม่ได้อยู่เคียงข้างลูกเหมือนเช่นวันนี้

3

อาจารย์สุดหล่อ

ชายหนุ่มร่างสูงสง่าในชุดสูทสีดำกำลังถือกระเป๋าเอกสารไปที่ตึกอธิการบดี เนื่องจากวันนี้เป็นวันแรกของการกลับมาทำงานในอาชีพอาจารย์มหาวิทยาลัย หลังจากที่เขาศึกษาและสอนอยู่ที่นั่น และบินไปเรียนต่อปริญญาเอกทางกฎหมายที่มหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงมาดริด ประเทศสเปนเป็นเวลานานกว่าห้าปี

ด้วยใบหน้าคมเข้ม ดวงตาสีดำสนิทดูน่าค้นหา รับกับคิ้วหนา พาดเหนือดวงตาได้อย่างพอดีพอดี จมูกโด่งเป็นสันกับริมฝีปากรูปกระชับเพิ่มเสน่ห์ให้เจ้าตัวจนคนมองไม่อาจจะสายตาไปจากอาจารย์หนุ่มคนนี้ได้ เรียกได้ว่าผู้ชายคนนี้ได้รวบรวมสิ่งที่ดีที่สุดเอาไว้ในตัวเขาทั้งหมดจนหาที่ติไม่ได้ อาจเพราะเกิดจากความรักและความตั้งใจของพ่อแม่ ที่ตั้งใจปั้นแต่งลูกชายให้กลายเป็นเทพบุตรได้ขนาดนี้

ไหนจะความสูงที่เรียกได้ว่าเลยมาตรฐานชายไทยไปมาก บวกกับกลิ่นน้ำหอมราคาแพงที่โชยกลิ่นอ่อนๆ ยิ่งสร้างความโดดเด่นให้เจ้าตัวมากยิ่งขึ้น จนสาวๆ หลายคนที่ได้เดินผ่านถึงกับเหลียวหลังมอง

พลาริป เวชพัตร บุตรชายคนเล็กของท่านรัฐมนตรีพลากรเป็นอาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยของรัฐตั้งแต่จบปริญญาโททางกฎหมายจากมหาวิทยาลัยในกรุงปารีส พอสอนได้สองปีชายหนุ่มก็ได้ทุน

ไปศึกษาต่อจนได้ค่านำหน้าว่า ‘ดอกเตอร์’

ชายหนุ่มเดินมาจนถึงตึกที่ใหญ่ที่สุดในมหาวิทยาลัย ซึ่งภายในตัวตึกที่มีความสูงถึงสิบชั้นนั้นประกอบไปด้วยแผนกต่างๆ ที่สำคัญและห้องของท่านอธิการบดีที่น้อยคนนักจะได้เข้าไป ซึ่งหนึ่งในนั้นก็มียพลาริป เพราะวันนี้เขาต้องมารายงานตัวกับท่านอธิการบดีตามที่ท่านนัดหมายไว้

“สวัสดีครับท่าน” อาจารย์หนุ่มเอ่ยทักทายและทำความเคารพอย่างนอบน้อมเมื่อได้รับอนุญาตให้เข้ามาในห้อง

“สวัสดีอาจารย์พลาริป...เชิญนั่งก่อนสิ” เจ้าของห้องยิ้มอย่างเป็นมิตร ก่อนจะผายมือเชิญเชิญให้อาจารย์หนุ่มนั่งลง

พลาริปโค้งให้ผู้สูงวัย ก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของท่าน

“ยินดีต้อนรับกลับสู่มหาวิทยาลัยอีกครั้ง อืม ผมดีใจมากที่มหาวิทยาลัยของเราจะมีคนที่เก่งๆ อย่างอาจารย์มาช่วยกันพัฒนาการศึกษาของเราให้มีคุณภาพมากขึ้นไปเรื่อยๆ” ชายวัยใกล้เกษียณกล่าวอย่างยินดี

“ผมก็ยินดีครับที่ได้กลับมาเป็นอาจารย์ที่นี่อีกครั้งหนึ่ง” พลาริปเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักแน่นและแฝงไปด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ ทำให้คนฟังนี้ภุมิใจในตัวอาจารย์หนุ่มไฟแรงคนนี้

“สมัยนี้คนหนุ่มๆ น้อยคนนะที่จะรักรักษาชีพนี้อย่างคุณ ส่วนใหญ่ไม่ไปอยู่ในวงการบันเทิงก็ไปทำอาชีพอื่นที่ได้เงินมากกว่าการรับราชการ”

“อาชีพข้าราชการเป็นเกียรติยศสูงสุดสำหรับผมครับ”

ท่านอธิการยิ้มน้อยๆ ให้อาจารย์หนุ่ม หลังจากนั้นก็ถามสารทุกข์สุกดิบอยู่ครู่หนึ่ง พลาริปก็ขอตัวไปเตรียมการสอนในคาบแรกของวัน

...

บรรดานักศึกษาสาวปริญญาโทที่อยู่ในห้องบรรยายของมหาวิทยาลัยกำลังนั่งเคลิ้มฝันกับข่าวลือเกี่ยวกับอาจารย์ที่กำลังจะเข้ามาสอนในคาบนี้ เพราะคุณสมบัติที่ครบถ้วนของอาจารย์หนุ่มคนนี้ ทั้งรูปร่างหน้าตาที่เทียบชั้นนายแบบได้อย่างสบาย ไหนจะฐานะของเขาที่เป็นถึงลูกชายคนเล็กของรัฐมนตรีคนดัง แถมคำนำหน้าของชายหนุ่มยังเป็นดอกเตอร์ เรียกได้ว่าเกินเลยคำว่าเพอร์เฟกต์มาากเหลือเกิน

“เขาลือกันให้ท่วมหา’ลี่ยว่าอาจารย์ที่มาวันนี้หล่อโคตร ฉันทอยากเจอเร็วๆ จัง” นักศึกษาสาวนามว่า วจี ทำตาวิบวับขึ้นมาทันทีขณะจินตนาการถึงอาจารย์หนุ่มอยู่ในใจ

“แล้วรู้ไหมว่าชื่ออะไร” สาวสวยประจำคณะไม่วายอยากรู้

“หน่วยข่าวกรองของฉันนะคอนเฟิร์มมาเลยนะว่าอาจารย์คนนี้นะเป็นหนุ่มหล่อประวัติเร็ดของจริงเลยละ แต่ไม่แน่ใจว่าชื่ออะไร”

“แค่ข่าวลือหรือเปล่าอะเธอ เจอจริงๆ อาจจะไม่ใช่อย่างที่คิดก็ได้ ฉันท้ก็เลยเสียเวลาเคลิ้มตามเปล่าๆ” สาวสวยกระซิบกระซาบ

“อื้อๆ ฉันทไม่ได้สวยลากไส้อย่างแกนี่จ๊ะ ถึงได้เห็นคนหล่อจนซินตา เผลอๆ แอบกินโดยไม่บอก ระวังเถอะ กินคนเดียวไม่แบ่งเพื่อนติดคอตาย” วจีแหวะ ก็เพื่อนของเธอเน่สวยน่าเจี๊ยะขนาดนี้ มีผู้ชายมากหน้าหลายตามาชายขนมจีบไม่หยุดไม่หย่อน และที่สำคัญความสวยใส่ภายใต้ความกร้านโลกของอักษรเป็นที่รู้กันระหว่างเพื่อนสนิทอย่างเธอเท่านั้น

สองสาวเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เรียนปริญญาตรีกระทั่งมาเรียนต่อปริญญาโทด้วยกัน นิสัยใจคอรู้เช่นเห็นชาติกันหมด ไม่ว่าจะอักษรกำลังคั้วอยู่กับหนุ่มคนไหน วจีรู้หมด

“เดี๋ยวละวจี ว่าฉันหรือ” ไบหน้าสวยเริ่มบุดบั้ง มือเรียวย่อ้มไปตีเพื่อนดังเผีะ

“ฮ่าๆ โอเค ไม่พูดแล้ว นั่นไง อาจารย์สุดหล่อของฉันเดินมา
นอนแล้ว” วจีชี้ให้เพื่อนดูชายหนุ่มที่กำลังเดินเข้ามาในห้องบรรยาย

สาวสวยประจำคณะละลายจากตัวหนังสือขึ้นมามองคนที่
เพื่อนชี้ให้ดู ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างด้วยท่าทางตื่นตะลึงอยู่ชั่ววินาที
โดยที่เพื่อนข้างๆ ไม่ทันได้สังเกตเพราะมัวแต่หลงชื่นชมอาจารย์
คนใหม่

“คนนี้แหละที่โรแมนติก” อักษรยิ้มหวานบาดใจ

ตั้งแต่เริ่มเข้ามหาวิทยาลัย อักษรแสวงหาตัวใส่ชื่อมาตลอดเพื่อ
ให้คนรอบข้างเข้าใจตามนั้น ความเฝ้าร้อนกระหายผู้ชายในทุกคำคือ
เป็นเรื่องปกติสำหรับเธอ ชายคนแล้วคนเล่าที่เธอแอบมีความสัมพันธ์
ลึกซึ้งด้วยอย่างเสียบๆ โดยไม่ลงหลักปักฐานกับใครจริงจัง วันๆ เข้า
เรียน ออกเที่ยวหาใครสักคนไว้แนบชิดข้างกาย กิจกรรมประจำวันของ
เธอเป็นเช่นนี้ตลอดหลายปีที่ผ่านมา โดยไม่มีใครรู้ว่าความอัปยศที่
ได้รับในอดีตทำให้เธอกลายเป็นสาวติดเช็กซ์!

คฤหาสน์หลังใหญ่หลังหนึ่งตั้งตระหง่านอยู่บนเนื้อที่
ประมาณสี่ไร่แถบชานเมือง ด้านข้างมีสวนหย่อมที่วัดขนาดจากสายตาค
น่าจะสร้างบ้านหลังเล็กๆ ได้หลังหนึ่ง โกลัๆ กันมีสระน้ำขนาดใหญ่
ซึ่งมีทางเชื่อมจากสระไปสู่ตัวคฤหาสน์ได้ ภายในบ้านประกอบด้วย
เฟอร์นิเจอร์ราคาแพงที่นำเข้ามาจากต่างประเทศทั้งสิ้น ใครที่ได้เห็นก็
เดาได้ทันทีว่าเจ้าของบ้านรักและเอาใจใส่บ้านหลังนี้มากเพียงใด

ชายสูงวัยแต่งกายภูมิฐานเดินเข้ามาในบ้านด้วยความเหนื่อย
อ่อน เส้นผมที่เคยเป็นสีดำตอนนี้กลายเป็นสีขาวทั้งศีรษะ ใบหน้าเรียบ
เฉยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ มีเพียงดวงตาเท่านั้นที่บ่งบอกว่าท่านเมื่อ
ยล้าเพียงใด

รัฐมนตรีพลการทรุดตัวลงนั่งบนโซฟาตัวใหญ่ในห้องรับแขก

ก่อนจะค่อยๆ ขยับเนกไทให้คลายลง แล้วบิดเปลือกตาลงอย่างช้าๆ

“คุณปู่ขา...” เสียงใสๆ ของเด็กหญิงทำให้ชายสูงวัยลืมตาขึ้นอีกครั้ง แววตาที่บ่งบอกถึงความเมื่อยล้าหายไปทันควัน

“ว่าไงคะไอหมอก” คุณปู่ย่าแซนรอลหลานสาวที่วิ่งเข้ามาเหมือนเช่นที่เคยทำ อายุที่มากขึ้นทำให้การทำงานในแต่ละวันดูจะเหน็ดเหนื่อยมากขึ้นตามไปด้วย แต่ทันทีที่กลับบ้านแล้วได้เห็นหลานรักวิ่งเข้ามาอกตมาหอม ความเหนื่อยก็มลายหายไปทันที

“หนูคิดถึงคุณปู่คะ เหนื่อยมัย หนูนวดให้นะคะ” เด็กหญิงไอหมอกกำมือเล็กๆ แล้วหุบไปตามแขนข้างซ้ายข้างขวาบ้างของ คุณปู่อย่างเอาอกเอาใจตามที่เธอเคยเห็นในละครทีวีทำกัน แม้ว่าแรงกระຈ็อยร่อยจะไม่ค่อยได้ช่วยให้คุณปู่หายเมื่อยก็ตาม

ท่านรัฐมนตรีมองหลานสาวตัวน้อยด้วยความเอ็นดู มือใหญ่ลูบศีรษะเล็กๆ อย่างทะนุถนอม แล้วเอ่ยด้วยใบหน้าเป็นอันยิ้ม

“โอ้โฮ... มีน้อยคุณนี่ต้องเป็นมีอวิเศษแน่ๆ ดุ๊ย ทำให้ปู่หายเมื่อยทันตาเห็นเลยนะเนี่ย” คุณปู่อุ้มหลานสาวขึ้นมาบนตัก ก่อนจะหอมแก้มซ้ายขวาแล้วยิ้มอย่างเอ็นดู พลังหยอกล้อกับหลานสาวจนเสียงหัวเราะเอิ๊กอ๊ากของเจ้าตัวน้อยดังลั่นไปทั่วบ้าน

“วันนี้คุณพ่อกลับเร็ว นะคะ” อารีเดินเข้ามาในห้องรับแขกหลังได้ยินเสียงหัวเราะของไอหมอก

ภาพของปู่กับหลานตรงหน้าเรียกรอยยิ้มจากเธอได้ทุกครั้งที่เห็น เธอไม่เคยคิดเลยว่ารัฐมนตรีผู้เอาจริงเอาจังกับการทำงานจะอ่อนโยนได้มากมายขนาดนี้

ตอนอารีแต่งงานเข้ามาอยู่ในครอบครัวนี้ใหม่ๆ ยังรู้สึกประหม่าเมื่อเจอท่าน เพราะด้วยหน้าที่การงานของท่านและภาพลักษณ์ที่ออกมาตามสื่อต่างๆ ทั้งสุขุมและเคร่งเครียดอยู่ตลอดเวลา แต่เมื่อเธอได้มาสัมผัสจริงๆ กลับตรงกันข้าม ท่านมักยิ้มแย้มและเมตตาเธอตลอดเวลา

ที่อยู่ในบ้านหลังนี้

“อืม แล้วนี่เจ้าโทกับเจ้าทินยังไม่กลับหรือ” ท่านถามถึงลูกชายคนโตและคนเล็ก

“กลับมาทั้งคู่แล้วค่ะ โทอาบน้ำอยู่ข้างบน ส่วนทินก็คงอยู่ในห้องหนังสือตามเคยแหละค่ะ” อารีพูดยิ้มๆ

“จันทน์ไปอาบน้ำก่อนดีกว่า เดี่ยวจะได้มาทานข้าวกัน ไม่รู้หลานปู่แอบทานข้าวก่อนปู่ไปรึยัง” ประโยคหลังคุณปู่หันมาทำหน้าที่จริงจังใส่หลานสาว

“ถ้าคุณปู่ยังไม่ทาน หนูก็ยังไม่ทานค่ะ เพราะว่าไอหมอกต้องรอคุณปู่ก่อนถึงจะทานข้าวได้” เด็กหญิงตอบอย่างประจบ ก่อนจะโน้มคอกุณปูลงมาหอม

“น่ารักที่สุดหลานปู่ จันทน์ต้องรีบไปอาบน้ำแล้ว เดี่ยวไอหมอกจะหิวแย่” รัฐมนตรีพลากรยิ้มให้ลูกสะใภ้กับหลานสาว ก่อนจะเดินขึ้นไปบนห้องเพื่ออาบน้ำ

เมื่อถึงเวลาอาหารมือเย็น สมาชิกในบ้านก็รับประทาน อาหารฝีมือสะใภ้คนเก่งที่ตั้งใจทำเมนูเด็ดกันอย่างเพลิดเพลิน อาหารแต่ละจานอารีใส่ใจทุกรายละเอียด ไม่ว่าจะเป็นการตกแต่งจานที่เธอลงมือแกะสลักผักด้วยตัวเอง นี่ถ้าไม่รู้ว่าเป็นบ้านเวชพัตร ก็คงคิดว่ากำลังนั่งอยู่ในโรงแรมระดับห้าดาวเป็นแน่

“ถ้ารู้ว่าคุณมีเสน่ห์ปลายจวักมากขนาดนี้ คงไม่รอถึงสามปีแล้วไปขอคุณแต่งงานหรอก” พลาวัตร นักธุรกิจเจ้าของสนามกอล์ฟชื่อดังเอ่ยชมภรรยาซึ่งหน้า

“ทำไม่หรือคะ” อารียิ้มรอคำตอบจากสามี

“ก็จะขอคุณแต่งงานตั้งแต่เดือนแรกที่รู้จักเลย ฮ่าๆ” ทุกคนต่างหัวเราะขบขัน แต่อยู่ๆ เสียงหัวเราะก็ต้องสะดุดเมื่อเสียงของใครอีกคน

ตั้งขึ้น

“ทำไมไม่มีใครไปตามฉันที่ห้อง ไม่เห็นหัวฉันกันแล้วใช่ไหม” เสียงประศตประชันดังขึ้นชัดเจน ทำเอารอยยิ้มของสมาชิกในบ้าน หุบฉับลงทันที

เกตนิภาสวมเดรสชมพูเข้มยาวถึงเข่า โบหน้าแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางชั้นเลิศ หลายๆ คนที่เคยเห็นคงคาดเดาอายุของผู้หญิงคนนี้เป็นเพียงสี่สิบต้นๆ เท่านั้น แต่แท้จริงแล้วอายุปาเข้าไปห้าสิบกว่าแล้ว เป็นเพราะตำแหน่งสาวสองพันปีแห่งวงการมายา เพราะเหตุนี้จึงทำให้นางต้องดูแลตัวเองเป็นพิเศษ ดังนั้นการดูแลเรื่องในครอบครัวจึงเป็นหน้าที่รอง แม้พยายามเจียดเวลามาให้ความสนใจบ้าง แต่ก็ไม่มากเท่าที่ควร จึงทำให้น้ำที่นั่นตกเป็นของสะใภ้ใหญ่ไปโดยปริยาย

“อ้าวคุณ...ก็เห็นให้เด็กไปตามที่ไร คุณก็ไม่เคยลงมาทาน บอกรว่ากลัวอ้วน วันนี้ผมก็เลยไม่ได้ให้เด็กไปตาม ขอโทษแล้วกัน ถ้าอย่างนั้นก็ตามทานข้าวด้วยกันสิ” ท่านรัฐมนตรีพูดกับภรรยาด้วยความใจเย็นถึงแม้จะไม่ค่อยพอใจเท่าไรที่นางแสดงกิริยาแบบนี้ต่อหน้าหลานสาว

“วันนี้คุณมาทานข้าวที่บ้านได้หรือคะ ฉันนึกว่ามีประชุมเสียอีก แล้วก็เชิญกันตามสบายเถอะ ฉันไม่มีอารมณ์แล้ว” เกตนิภาเอ่ยประศตสามีแล้วปรายตามองลูกชายสองคนอย่างไม่ค่อยจะสบอารมณ์

“วันนี้คุณอย่าสวยจัง” เด็กน้อยซัดตาทัพได้จังหวะอย่างพอดี

“ชมยาแบบนี้อยากได้อะไรอีกล่ะ” ยิ้มให้หลานสาว ก่อนจะเดินเข้ามาหอมแก้มเด็กน้อยพอดีใหญ่

“คุณย่าของลูกสวยทุกวันอยู่แล้ว” พลาวัตรหันไปบอกลูกสาวยิ้มๆ เพื่อเอาใจผู้เป็นแม่ เผื่ออารมณ์บูดๆ จะลดๆ ลงบ้าง

“ปากหวานจริงนะ”

แม้จะรู้สึกดีใจที่ได้รับคำชมจากลูกชายคนโต แต่ก็ยังไม่วาย

ปรายตาไปหาลูกชายคนเล็กที่นั่งกินข้าวเงียบ ไม่พูดไม่จา ไม่สนว่าคน เป็นแม่จะยื่นหัวโตอยู่ตรงนี้ และบวกรับกับความน้อยใจที่พลาริปเข้าไป สอนที่มหาวิทยาลัยโดยไม่บอกนางสักคำ ทำให้นางเอ่ยกระนะ- กระแหนลูกชายอย่างอดไม่ได้

“ใจเรา ได้ข่าวว่าไปทำงานเป็นอาจารย์แล้ว ไม่คิดจะบอกฉัน แล้วเรื่องที่ให้ไปทำงานกับเจ้าโทะละ ตกลงแจะไม่ทำใช่ไหม”

เกตนิภาอดอกมองลูกชายคนเล็กด้วยท่าทางโมโห แม้รู้ว่า พลาริปไปเป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยเดิม แต่ด้วยทิวี่จึงไม่เข้าไป ถาม รอให้ลูกชายเป็นคนบอกเอง และตอนนั้นนางก็จะยื่นคำขาดให้ ชายหนุ่มไปทำงานกับพี่ชาย แต่จนแล้วจนรอดเจ้าลูกชายตัวดีก็ไม่มี ที่ทำว่าจะเข้าไปทำงานกับพี่ชาย พอกลับมาที่เอาแต่ขลุกตัวอยู่ในห้อง หนังสือ ทำให้นางทนไม่ไหว ต้องระเบิดออกมาต่อหน้าทุกคนในบ้าน ตอนนี่

“ไม่ทำครับ” พลาริปพูดห้วนๆ โดยไม่หันมองมารดา

ความน้อยเนื้อต่ำใจตั้งแต่จำความได้ยังไม่เท่ากับการถูกบังคับ ให้เป็นนักธุรกิจตามเส้นทางที่มารดาขีดไว้ โดยให้ไปทำงานกับพี่ชาย อยากให้ศึกษางานในตำแหน่งผู้ช่วยผู้บริหาร คอยดูแลบริษัท เพื่อให้ ธุรกิจของครอบครัวก้าวไปอย่างมั่นคง แม้ว่าจะต้องตีสองหน้าฉากชิง โอกาสเพื่อความอยู่รอดของธุรกิจก็ต้องทำ ด้วยเหตุนี้เองเขาจึงเลือก รับราชการมากกว่าจะยอมอ่อนข้อให้สังคมที่มีแต่การแก่งแย่งชิงดีกัน

“งานสบายๆ ไม่ต้องไปเป็นลูกน้องใครแกลงไม่ชอบ ไปทำงาน ข้าราชการต๊อต้อย อีก็ปี๋ที่ชาติจะรวยอย่างคนอื่นเขาหา!” เกตนิภา ตวาดใส่ลูกชายเพราะนึกหมั่นไส้ท่าทางหยิ่งโสของพลาริป

อาจารย์หนุ่มเงยหน้ามองมารดาเป็นครั้งแรกในรอบวัน หลาย ครั้งที่เขาน้อยใจคำพูดของมารดา ทั้งๆ ที่เขาตั้งใจเรียนเพื่อให้ท่าน ภูมิใจ แต่นางก็ไม่เคยแสดงออกว่าภูมิใจในตัวเขาเลยแม้แต่นิดเดียว

“เอาเถอะคุณ... ลูกไม่ชอบก็อย่าบังคับเลย ส่วนคุณก็ขึ้นไปพักผ่อนเถอะ” ผู้เป็นพ่อเอ่ยห้ามทัพ เมื่อเห็นสถานการณ์บนโต๊ะอาหารเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ แล้วแต่ละคนก็มีสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก ไม่เว้นแม้แต่เด็กรับใช้ อีกอย่างท่านก็ส่งสารลูกชายคนเล็กเหลือเกินที่ต้องมาเจอกับเรื่องน่าปวดหัวแบบนี้

“ปกป้องกันตลอด แต่บอกไว้ก่อนนะ สักวันฉันจะทำให้แกเข้าไปทำงานที่บริษัทให้ได้” พุดจบเกตนินาก็สะบัดหน้าใส่ลูกชายคนเล็กอย่างขัดใจ ก่อนจะเดินหายขึ้นไปบนชั้นสองของบ้าน

“อย่าคิดมากเกินไป ถ้าเราไม่อยากทำงานกับพี่ก็ไม่ต้อง ทำในสิ่งที่ตัวเองชอบนั่นแหละ” พลาวีตรตบไหล่น้องชายเพื่อให้อ้าใจ “อย่าไปถือสาแม่เขาเลย เขาอยากให้แกมาช่วยเจ้าโทดูลึกกิจกรรมที่เท่านั้น” คนเป็นพ่อที่นั่งมองด้วยความเป็นห่วงเอ่ยขึ้นพลางยิ้มให้ลูกชาย

“ครับ” ชายหนุ่มรับคำ แล้วก็หันหน้ากินข้าวต่อเสียบๆ โดยมีคนรอบข้างมองอย่างห่วงใย เพราะทุกครั้งที่เกิดนินาเจอน้ำพลาริปก็มักจะจบแบบมีปากเสียงกันตลอด ต่างกับพลาวีตรที่ออมชอมกับมารดา ซึ่งท่านเองก็ชอบใจที่ลูกชายคนโตอยู่ในปกครอง จนหลายคนคิดว่าคนเป็นแม่คงจะรักลูกไม่เท่ากันแน่ๆ

“อาทินคะ กินกึ่งดีกว่าค่ะ” หลานสาวตัวน้อยตักกึ่งให้อย่างเอาใจ

คุณอายิ้มพร้อมรับกึ่งที่หลานสาวตั้งใจตักให้ สภาพจิตใจของเขาคงแยกว่านี้ถ้าไม่มีทุกคนในบ้านอยู่เคียงข้างและคอยให้อ้าใจเสมอ

หลังจากจัดการกับอาหารเย็นเรียบร้อยแล้ว พลาวีตรจึงขอตัวไปข้างนอก ปกติแล้วเขาจะใช้เวลาหลังกินข้าวในห้องหนังสือ แต่วันนี้อ่านหนังสือที่บ้านไม่ได้เพราะกลัวว่าแม่จะเข้ามาต้อนให้ไปทำงานกับพี่ชายอีก เขาจึงหาวิธีเลี่ยงโดยการไปร้านหนังสือใกล้บ้าน

ชายหนุ่มร่างสูงเดินเข้าร้านหนังสือด้วยท่าทางสบาย ๆ

สอดสายตามองหาหนังสือที่น่าสนใจพลางเดินไปตามเชลฟ์ต่างๆ ในช่วงค่ำแบบนี้ไม่ค่อยมีคน ทำให้ร้านหนังสือแห่งนี้ไม่ต่างอะไรจากห้องหนังสือที่บ้านเขาเลย

ชายหนุ่มเดินหาหนังสือไปเรื่อยๆ แล้วก็สะดุดตาที่เด็กหญิงผมหยิกคนหนึ่งซึ่งกำลังอ่านหนังสืออย่างขะมักเขม้นอยู่ที่มุมด้านในสุดของร้าน จนไม่รู้สึกรู้ว่ามีผู้ชายตัวโตยืนมองหน้าอยู่ด้วยรอยยิ้ม พลาริโปเองก็ไม่กล้าเอ่ยปากขอทาง จึงเดินเลี้ยวออกไปอีกทางหนึ่งใจหนึ่งก็นึกชมว่าลูกสาวใครกันหนอช่างน่ารักน่าชัง ช้ำยังรู้จักรักการอ่านตั้งแต่ยังเด็ก

อีกมุมหนึ่งของร้านหนังสือ หญิงสาวที่ยืนอยู่บนบันไดของร้านกำลังเอื้อมหยิบหนังสือเล่มหนึ่ง แต่ไม่ว่าจะพยายามหยิบจนสุดมือเอื้อมก็ไม่ถึงสักที ครั้นจะเรียกพนักงานก็ไม่เห็นมีใครจะสนใจ หญิงสาวจึงต้องพึ่งตัวเอง

เธอพยายามเอื้อมจนสุดแขนอีกครั้ง แล้วก็หยิบหนังสือเล่มที่อยากได้มาจนได้ แต่ด้วยความที่ไม่ได้ระวัง จึงทำให้หญิงสาวเสียการทรงตัวพลัดตกลงพื้น

“ว้าย!!!”

4

ก่อเกิด

“ไอ้ย!” หญิงสาวร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดเมื่อตัวเอง หล่นมานั่งก้นจ้ำเบาอยู่กับพื้น เธอพยายามจะลุกขึ้น แต่ก็ลุกไม่ไหว จึงเอื้อมไปจับบันไดเพื่อยันตัวเองขึ้น ทว่าก็ล้มลงไปนั่งอีกครั้ง

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับคุณ”

คนเจ็บเงยหน้าขึ้นมอง ทันได้สบตาคนหน้าตาหล่อเหลาที่กำลัง มองอยู่ รวากับนาฬิกาหยุดเดินไปชั่วขณะ แถมยังได้ยินเสียงหัวใจของตัวเองเต้นรัว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอุบัติเหตุหรือดวงตาคู่นั้นที่กำลังจ้องอยู่ กันแน่

พลธูปมองใบหน้าเนียนใสที่ปราศจากเครื่องสำอางด้วยรอย ยิ้มพึมพำใจ ไม่คิดว่าจะได้เจอผู้หญิงที่เขาชื่นชมอีกครั้งในสถานการณ์ ที่เจ็บตัวแบบนี้

“คุณครับ เจ็บตรงไหนหรือเปล่า” พลธูปถามซ้ำ

เมธาวดีกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะถอยห่างออกมาให้ตัวเองได้ หายใจหายคอ

“นิดหน่อย ขอบคุณที่เป็นห่วงค่ะ” หญิงสาวบอกด้วยท่าทาง แก่ๆ กังๆ ที่เผลอซุ่มซำมจนชายหนุ่มต้องมาสอบถาม อีกทั้งยังเห็นภาพ ที่ไม่ควรจะเห็น แล้วไหนเขายังมาจ้องหน้าจนทำให้เธอรู้สึกเหมือนขาด

อากาศหายใจยังงัยยังงั้น

“ผมว่าคุณไปนั่งที่เก้าอี้ก่อนดีกว่านะครับ”

“ค่ะ”

ชายหนุ่มกับพนักงานอีกคนที่กู่ลือกูจ่อเข้ามาช่วยเข้าไปประคองหญิงสาว

“ต้องขอโทษด้วยนะครับ” พนักงานของร้านเอ่ยอย่างสุภาพ

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันก็ต้องขอโทษที่ทำให้เสียเวลางาน” หญิงสาวขอโทษพนักงาน ก่อนที่อีกฝ่ายจะขอตัวกลับไปทำงานต่อ

เมธาวดีหันมาขอบคุณชายหนุ่มอีกคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ “ขอบคุณอีกครั้งนะคะ อ้อ เกือบลืม สู้ของคุณฉันซักให้เรียบริ้อยแล้ว แต่ยังไม่มีโอกาสได้คืนเจ้าของ” หญิงสาวพูดถึงเสื้อสูทที่เขาถอดมาห่อสุนัขวันนั้น เสื้อสูทตัวนั้นราคาแพงมาก เธอจึงเอากลับไปซักจนไม่เหลือคราบเลือด และเก็บเอาไว้เผื่อวันหนึ่งจะเจอเจ้าของเสื้ออีกครั้งแล้วส่งคืน

“ไม่เป็นไรครับ” พลาริปกำลังจะปฏิเสธที่จะรับเสื้อ แต่พอคิดไปคิดมาก็นึกอะไรขึ้นได้ “แต่ไหนๆ คุณก็ซักไว้แล้ว เตียวผมไปรับที่บ้านคุณก็ได้ครับ”

พลาริปกแทบไม่เชื่อตัวเองว่าจะคิดแผนการอันแยบยลในการจับสาวได้เร็วขนาดนี้

เมธาวดีไม่รู้ว่าควรจะให้เขามาเอาสูทที่บ้านหรือนัดเจอกันข้างนอก ทว่ายังไม่ทันจะตอบออกไป เขาก็พูดออกมาเสียก่อน

“แล้วเจ้าหมาไซโครายนั่นล่ะครับ มันเป็นอย่างงี้บ้าง” อาจารย์หนุ่มถามถึงสุนัขที่เขาเคยช่วยชีวิตไว้

“ดีขึ้นมากแล้วละค่ะ ตอนนี้อยู่ที่บ้านฉันเอง” หญิงสาวยิ้มสดใสเมื่อพูดถึงเจ้าสุนัขที่เธอกับเขาช่วยเอาไว้ มันอยู่ที่คลินิกเพียงสองสัปดาห์ก็หายเป็นปกติ เธอจึงรับมันมาอยู่ที่บ้าน

“ดีครับ”

ทั้งคู่เงยบ ต่างคนต่างยื่นฟังเสียงหัวใจตัวเอง จนทำยที่สุดหญิงสาวจึงเอ่ยขึ้นก่อน “เรื่องสุท เอ่อ...”

“ผมไปรับเอง แต่ขอเบอร์ติดต่อไว้ก่อนได้มั๊ยครับ คุณ...” ชายหนุ่มหยุดพูดไปราวต้องการถามชื่อเธอ ซึ่งหญิงสาวก็รู้ความนัยนั้นดี จึงเอ่ยแนะนำตัว

“แก้วค่ะ”

“ทินครับ” พลาริปปอกเพียงชื่อเล่น

“เบอร์ฉันค่ะ” เธอยิ้มพร้อมกับส่งเบอร์โทรศัพท์ที่จดใส่กระดาษให้เขาด้วยมือที่พยายามบังคับไม่ให้สั่นเพราะความเขินอาย

พลาริปปรับกระดาษมา “แล้วขอบคุณยังเจ็บอยู่รีเปล่า ผมว่าไปให้หมอตรวจหน่อยดีกว่าครับ” เขาถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ขอขอบคุณมากที่เป็นห่วง ยังไงฉันขอตัวก่อนนะค่ะ” ถ้าอยู่นานกว่านี้หวังเธอต้องเป็นลมเพราะหายใจไม่ทันแน่ๆ คนอะไรยิ่งใกล้ยิ่งหล่อ แถมยังใจดีอีกด้วย

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ...แก้ว”

หญิงสาวยิ้มให้ก่อนจะเดินกะเผลกๆ ไปหาลูกสาวของตัวเองที่นั่งจ่ออยู่กับตัวหนังสือในมุมในสุดของร้าน ส่วนชายหนุ่มก็ยกกระดาษขึ้นมาดูอีกครั้งแล้วยิ้มให้มัน ก่อนจะตรงไปดูหนังสือในหมวดกฎหมายที่อยู่อีกด้านหนึ่ง

“ไงคะ เลือกลงหนังสือได้รียังเอ่ย” คนเป็นแม่เอ่ยขึ้นเมื่อเดินเข้ามาหาลูกสาวที่นั่งจุ่มปากอยู่ รอบๆ ตัวมีหนังสือที่เลือกเอาไว้เต็มไปหมด

“ได้แล้วค่ะ เยอะแยะเลย” ลูกหัวเราะหนังสือให้ห่ามี๊ดู

“งั้นเราไปคิดเงินกันดีกว่านะค่ะ” คุณแม่ยังสาวจูงเด็กหญิงตัวกลมที่หอบหนังสือเต็มมือไปที่เคาน์เตอร์จ่ายเงิน แต่เมื่อเด็กหญิงเห็นคุณแม่เดินแปลกๆ จึงเอ่ยถามขึ้นด้วยความสงสัย

“หม่ามี้เป็นอะไรหรือคะ ทำไมเดินกะเผลกกะเผลกคะคะ”

“พอดีคุณแม่ชุ่มซำมคะ” เมธาวดีบอกยิ้มๆ

“แล้วหม่ามี้เป็นอะไรใหม่คะ ไปหาหมอมั้ย เตี่ยวลูกหว่าฟาไปนะ”

เด็กหญิงเดินวนรอบคุณแม่เพื่อหาบาดแผล จนคนเป็นแม่อดยิ้มเพราะความเป็นห่วงของลูกไม่ได้

“ไม่เป็นไรแล้วคะ” มือเรียวยื่นไปลูบศีรษะลูกสาวอย่างรักใคร่ ก่อนจะเดินไปจ่ายเงิน แล้วออกจากร้านหนังสือไป

กว่าสองแม่ลูกจะกลับมาถึงบ้านก็ปาเข้าไปสามทุ่ม เพราะฝนที่กระหน่ำตกอย่างไม่ลืมหูลืมตาทำให้ทั้งสองติดอยู่บนถนนนานพอดู และที่เป็นปัญหามากกว่านั้นก็คือ เสียงฟ้าร้องที่ไม่รู้จักหยุด-จักหย่อนทำให้คนที่กลัวเสียงฟ้าร้องอย่างเมธาวดีสติกระเจิดกระเจิงทุกครั้งที่ได้ยิน ส่วนลูกสาวก็เอาแต่นั่งกอดเข่าอยู่ที่เบาะข้างคนขับ คนเป็นแม่ทั้งสองสารทั้งอยากกอด แต่ทำไม่ได้ สุดท้ายก็ได้แต่ตั้งสมาธิแล้วขับรถให้ถึงบ้านอย่างปลอดภัยเท่านั้น

พอมาถึงบ้านลูกหว่าสะดุ้งโหยงเผลอเข้ากอดหม่ามี้ทันที ฟ้าเริ่มหายร้อง เธอจึงรีบพาลูกหว่าไปอาบน้ำรวมทั้งตัวเองด้วย แล้วจึงกลับมาที่ห้อง กระโดดขึ้นเตียงเอาผ้าห่มผืนใหญ่มาคลุมให้เหลือแต่ใบหน้า ส่วนแม่บ้านก็ไม่ยอมห่างไปไหนไกล เพราะรู้ว่าเจ้านายไม่ถูกกับเสียงฟ้าคำราม

หญิงสาวซึ่งคลุมโปงอยู่บนเตียงหันมาหำหน้าเพ็ญแล้วเอ่ยขึ้น “น้ำเพ็ญอย่าไปไหนนะ นอนกับแก้วที่นี้แหละ ฟ้าร้องฟ้าผ่าแบบนี้ใจสั่นยังงัยชอบกล มาคะ ขึ้นมานอนบนนี้ด้วยกันดีกว่าคะ เนอะลูกหว่า” เธอหันไปขอความเห็นลูกสาวที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ผ้าห่ม

“คะหม่ามี้ ยายเพ็ญจะได้ไม่เจ็บหลัง” เด็กน้อยกล่าวอย่างมีน้ำใจ

“ยายเพ็ญนอนข้างล่างดีกว่า พวกคุณๆ นอนกันเถอะ ที่แค่นั้นเอง เตียวจะนอนไม่สบายกัน” แม่บ้านสูงวัยปฏิเสธ ก่อนจะเดินไปหยิบหมอนกับผ้าห่มในตู้เสื้อผ้ามาปูนอนข้างเตียง

“หลับซะนะเด็กดี หม่ามื่ออยู่นี้ ไม่ต้องกลัวนะคะ”

“ใครบอกว่าลูกหวัากลัว หม่ามื่อต่างหากที่กลัว หม่ามื่อก็ต้องนอน ลูกหวั่าอยู่ตรงนี้ ไม่ต้องกลัวนะคะ”

หญิงสาวนี่ก็มันเชี่ยวชาญสาวตัวน้อยเลยแลกลงแลบลิ้นปลิ้นตาเด็กหญิงก็หัวเราะเสียงดังจนแทบจะลืมเสียงฟ้าฝน

สายฝนโหมกระหน่ำลงมาอย่างไม่ขาดสาย แสงฟ้าแลบแปลบปลาบที่สะท้อนลงมายังหน้าต่างไม่ทำให้ชายหนุ่มหวาดกลัว หลายครั้งที่เขาชอบใจยามที่ท้องฟ้าแปรปรวนเช่นนี้ คงเป็นเพราะอ้อมกอดของแม่ในสมัยเป็นเด็กยังคงตราตรึงไม่จางหาย ยามเจ็บปวดก็มีแม่คอยดูแลบ้างในบางครั้ง แม้จะไม่บ่อยนัก แต่แม่ก็ไม่ดูดาเนินแนมเขาเหมือนเช่นทุกครั้งที่เจอกัน บางครั้งยังคิดอิจฉาพี่ชายที่แม่คอยตามใจทุกอย่าง ผิดกับเขาที่ต้องทำให้ได้ตั้งใจแม่

พลาริปีไม่รู้จักจริงๆ ว่าตัวเองทำผิดอะไร หรือเคยไปทำอะไรให้ท่านขุนซ้องหมองใจตอนไหน ทำไมแม่ถึงดูไม่พอใจเขาในทุกๆ เรื่อง ทั้งที่จริงๆ แล้วพลาริปีทำทุกอย่างเพื่อให้ท่านภูมิใจมาโดยตลอด มีเพียงเรื่องเดียวที่ต้องขัดคำสั่ง นั่นก็คือการเลือกอาชีพของตัวเอง

ยังดีที่เขามีพ่อคอยให้กำลังใจ คอยรับฟังและพร้อมจะผลักดันให้เขาได้ทำในสิ่งที่รักเสมอ ทั้งยังเคารพการตัดสินใจของเขาไม่ว่าจะทำอะไร ถ้าไม่มีพ่อคอยเป็นกองหนุนอยู่ข้างหลัง เขาก็ยังนึกไม่ออกเลยด้วยซ้ำว่าหนทางข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ถ้าต้องเจอกับคำพูดที่คอยบั่นทอนกำลังใจของแม่อยู่ทุกๆ วัน

ท่านพลากร...เป็นรัฐมนตรีผู้ตงฉิน รักการทำงาน แต่เมื่อกลับ

ถึงบ้านท่านก็จะเป็นผู้ชายที่อ่อนโยน เป็นพ่อที่แสนดีของลูกๆ ท่านเป็นแบบนี้ตั้งแต่ที่เขาจำความได้ จนถึงตอนนี้ท่านก็ยังเหมือนเดิม ไม่เคยบกพร่องในหน้าที่แม้แต่นิดเดียว จึงทำให้พลธาภิรักและยกท่านเป็นแบบอย่างเสมอมา แต่แม่กลับไม่ชอบเวลาที่เขาสรรเสริญพ่อ จนบางทีก็อดสงสัยไม่ได้ว่าเขาเป็นลูกของแม่จริงหรือเปล่า

พอคิดเรื่องนี้ที่ไร หัวใจก็ห่อเหี่ยวทุกที คนภายนอกมองเขาในฐานะผู้ชายที่สมบูรณ์แบบไปเสียทุกอย่าง แต่ใครจะรู้ว่าจริงๆ แล้วผู้ชายคนนี้ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับเด็กขาดความอบอุ่นคนหนึ่งเท่านั้น

หนุ่มร่างสูงเดินออกไปที่ระเบียงเพื่อรับลมเย็น สูดลมหายใจเข้าลึกๆ พร้อมหลับตาลงอย่างช้าๆ หวังว่าสายลมที่มาพร้อมกับเม็ดฝนจะช่วยพัดพาความน้อยใจออกไปได้บ้าง

ชั่วครู่ใบหน้าหวานของสาวมาดเซอร์ก็ลอยเข้ามาในห้วงความรู้สึก พลธาภิจึงหยิบกระดาษในกระเป๋าขึ้นมาดู รอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นก่อนจะเดินกลับเข้ามาในห้อง หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดเบอร์ที่อยู่ในเศษกระดาษแผ่นนั้น

ขณะที่ร้อเจ้าของเบอร์มารับโทรศัพท์ เสียงเดินของหัวใจก็ดังแข่งกับเสียงรอยสายไปด้วย ทั้งลุ่น ทั้งตื่นเต้น ในหัวก็คิดคำพูดที่จะพูดกับเธอไปด้วย

ไม่นานปลายสายก็กดรับและเอ่ยขึ้นเป็นเสียงกระซิบเบาๆ

“สวัสดีค่ะ”

“เอ่อ สวัสดีครับคุณแก้ว ผม...ทินนะครับ” พลธาภิแนะนำตัวคนปลายสายดูจะงงๆ อยู่เหมือนกัน เพราะไม่คิดว่าชายหนุ่มจะโทร. หาเธอเร็วขนาดนี้ นี่ก็เพิ่งแยกกันไม่นานนี่เอง

“อ้อค่ะ...คุณทิน” เธอพูดได้แค่นั้น เพราะรู้สึกถึงความประหม่าในน้ำเสียงของตัวเองลามไปจนถึงสมอง ทำให้คิดอะไรไม่ออก มือเรียวยาวไปปิดผ้าห่มด้วยความเขิน จนเด็กหญิงมองหน้าคุณแม่อย่างงงๆ

นี่หมามีของเธอโกรธคนปลายสายจนต้องบิดผ้าห่มเลยเธอ

“คือพุ่มนี่คุณแก้วว่างใหม่ครับ ผมอยากนัดรับสูท สะดวกตรงไหน เวลาเท่าไรรับออกมาได้เลย ผมยินดีไปรับถึงที่เลยครับ” เป็นครั้งแรกที่เขาพูดกับผู้หญิงได้ยาว สาบานเลยว่าอยู่ๆ คำพูดมันก็ไหลออกมาเองโดยอัตโนมัติ

“ว่างค่ะ ไม่มีปัญหา คุณทึนนัดเวลามาเลย แก้วสะดวก”

“งั้นพุ่มนี่สี่โมงเย็นเจอกันที่สวนสาธารณะก็ได้ครับ ผมต้องไปทำธุระแถวนั้นพอดี” เขาบอกด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น

“ตกลงค่ะ”

“ครับ เอ่อ งั้นผมไม่รบกวนแล้ว เอ่อ...ฝันดีนะครับ” พอประโยคสุดท้ายหลุดออกมาได้ ชายหนุ่มก็เงิบไปหลายวินาที ถ้ามีตาทิพย์ เขาก็จะรู้ว่าประโยคที่เพิ่งพูดออกไปทำให้คนฟังยิ้มหน้าบานอยู่ในความมืด

“แล้วพบกันค่ะ” พุดจบหญิงสาวก็ตัดสาย ทั้งให้อีกฝ่ายเย็นยิ้มให้โทรศัพท์อยู่นานสองนาน แต่แล้วรอยยิ้มก็หุบลงเมื่อเห็นอีกเบอร์ปรากฏบนหน้าจอ

‘คราวนี้จะมีอะไรอีกเนี่ย’ ชายหนุ่มคิดในใจ รับโทรศัพท์ของเพื่อนสนิทที่ไรเป็นต้องมึนอะไรให้ทำอยู่ตลอด ตั้งแต่เด็กๆ จนป่านนี้เพื่อนเขาก็ยังเหมือนเดิม

“ว่าไง”

“สั้น หัวน ไปมัยครับท่านดอก...เตอร์” ตอบอย่างยียวนกวนประสาทกลับมา แต่ดูเหมือนท่านดอกเตอร์ของเขาจะไม่อารมณ์เสียเหมือนทุกครั้ง

“ครับคุณหมอดู ว่าไง โทร. หาเพื่อนมีอะไรหรือเปล่า ถ้าอยากทานข้าวบอกได้ ผมพร้อมทุกเมื่อ”

“คือฉันมีเรื่องให้ช่วย”

นั่นไง จริงๆ ด้วย

“อ้อ ว่ามา”

“คือฉันจะซื้อบ้าน ก็เลยจะหาคนไปดูแลเป็นเพื่อน ฉันเลือกไว้แล้วแหละ แต่อยากมีเพื่อนติดตัวไปด้วย” ชนิดอธิบายยืดยาว เพราะกลัวเพื่อนซื้อราคาจะโวยวาย

“ได้ แต่ไม่ใช่ช่วงเย็นนะ”

คำพูดของพลาริปป่าทำให้คนฟังถึงกับตาโต อ้าปากหวออย่างตกใจ เพราะเคยมีที่ไหนที่เพื่อนจะตบตกลงแบบไม่ถามอะไรเลย

“ตกลง เอ๊ย...ฉันฟังไม่ผิดใช่ไหม...” พอเพื่อนยืนยัน ชนิดก็รีบบอกสถานที่ “งั้นพรุ่งนี้เดี๋ยวฉันบอกเวลาอีกที”

หลังวางสาย พลาริปป่าได้แต่ยิ้มมองโทรศัพท์พลางคิดถึงใบหน้าสวยหวานผิดกับลูกเต๋ๆ ของเมธาวดี

ห้องจัดเลี้ยงขนาดใหญ่เต็มไปด้วยผู้คนที่เรียกตัวเองว่าคนชั้นสูง ชุดเครื่องเพชรราคาแพงประดับอยู่บนตัวบรรดาคนดังทั้งหลาย จนสะท้อนกับแสงไฟระยิบระยับทั่วทั้งงาน แน่นอนว่าความงามที่เปล่งประกายออกมาคงพอจะทำให้ผู้คนในงานกรูเข้าหาสาวสองพันป้อ่างคุณหญิงเกตนิภาได้ไม่ยาก

ดาราเจ้าบทบาทมองผู้คนที่รายล้อมตัวเองอย่างกระหึ่ม ยิ้มย่องในใจ ที่ได้เป็นจุดศูนย์รวมของคนในงานนี้ ทั้งไฮโซไฮช้อ ทั้งบรรดานักข่าวที่จ้องจะมาหาข่าวไปขาย แล้วตอนนี้ตรงหน้าคุณหญิงเกตนิภาที่เต็มไปด้วยไม้ค้ำจากสำนักข่าวต่างๆ กว่าเธอจะปลีกตัวออกมาได้ก็เล่นเอาเหนื่อยแทบแย่

“สวัสดิ์คะคุณป้า อดีแทบจำไม่ได้ มองอยู่ตั้งนานว่าใช่คุณป้ารีเปลา่ สวยขึ้นกว่าคราวที่แล้วอีกนะคะ” หญิงสาวร่างสมส่วนเดินวนขนาดเข้ามายกมือไหว้คุณหญิงเกตนิภาด้วยท่าทางนอบน้อม

รติ เป็นลูกสาวคนเดียวของเจ้าสัวคนดังที่เป็นเจ้าของหมู่บ้าน
จัดสรรมากมายในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล จนหนุ่มหลายคน
หมายตาหวังจะครอบครองหัวใจของเธอ ทว่าเจ้าตัวเป็นคนดีอัน
เอาแต่ใจ คบกับใครก็มีอันต้องเลิกาและจบลงอย่างไม่สวยงามนัก
กระทั่งพลากลับมาจากต่างประเทศ ผู้เป็นแม่จึงรีบบอกให้เธอรู้

“แหม นูรติก็พุดเกินไปจ๊ะ ป้าก็เหมือนเดิมนั่นแหละ” คุณหญิง
ฉีกยิ้มด้วยความภูมิใจที่หญิงสาวรุ่นหลานเอ่ยชม

“ไม่เกินหรอกค่ะ นูญยังสวยไม่ได้ครึ่งของคุณป้าเลย”

นี่ถ้าเกตนิภาลอยได้ นางคงลอยไปถึงสวรรค์ชั้นบนสุดแล้ว
ก็อีกฝ่ายเล่นหยอดคำหวานแบบไม่มีหยุดหย่อนแบบนี้

“ใครว่าหนูไม่สวยล่ะคะ หนูนะทั้งสวยแล้วก็สมบุรณ์แบบจนป้า
อยากได้เป็นลูกสะใภ้เลยรู้มั๊ย แล้วตอนนี้เจ้าทินก็กลับมาแล้ว”

“คุณป้าก็ พี่ทินคงไม่ชอบหนูหรอกค่ะ กลับมาเมืองไทยทั้งที่ยัง
ไม่คิดจะติดต่อรติเลย” เธอทำสีหน้าสลดด้วยความน้อยใจ จนคนฟัง
นึกสงสาร ไม่ได้รู้เลยว่าคนตรงหน้านั้นเสแสร้งเก่งแค่ไหน

“พี่ทินคงยุ่งนะลูก หนูอย่ากังวลนะคะ เดี่ยวพี่เขาก็จะไปเชิญ
หนูมางานเลี้ยงต้อนรับเขานั่นแหละ เห็นว่าคุ้ยๆ กันอยู่ ยังไม่ได้กำหนด
วันที่แน่นอน” นางโกหกออกไปเพื่อไม่ให้หญิงสาวน้อยใจ นึกแล้วมัน
ก็น่าหนักเชียว นี่ลูกชายนางจะจมอยู่กับงานจนไม่ไหวขึ้นมามองใคร
เลยหรือยังไง

ไม่รู้อะไร...ในเมื่อจัดการเรื่องงานไม่ได้ นางก็จะจัดการกับคู่ชีวิต
ของพลากิป ได้รติ ลูกสาวไฮโซชื่อดังมาประดับบารมี คุณหญิง
เกตนิภาก็คงสูงส่งและโด่งดังกว่านี้อีกเป็นแน่

“ได้ค่ะ หนูจะรอ” รติหรีตาเจ้าเล่ห์เมื่อได้คุณหญิงบ้ายอมมาเป็น
พวกแล้ว การได้ขึ้นไปเป็นคุณผู้หญิงแห่งบ้านเวชพัตรก็ไม่มีอะไรยาก
อีกต่อไป